

متن پرسش

با سلام خدمت شما استاد محترم و تبریک هفته ی معلم به شما (زیارت شما قبول) استاد سوالات زیادی دارم که توانایی بیانشان را ندارم اما از یک جا باید شروع کرد. استاد موضوعی است که سالها ذهن مرا به خود مشغول کرده و آن کنار آمدن با گذشته و اعمال و رفتارها ی صورت گرفته در آن است مسئله توبه تا چه حد میتواند انسان را در اینکه بتواند خودش را ببخشد مفید باشد اصلا میتوان انتظار داشته باشیم خداوند با ما و کسی که آن عمل را مرتکب نشده یک طور رفتار کند و اگر جواب منفی است از توبه کردن چه انتظاری باید داشته باشیم اینکه پرونده ی ما به هر حال سیاه شده و آن اعمال دارای اثرات وضعی جسمی و روحی هستند درست است. ؟ و آیا باید مرتب نشست و منتظر معجزه بود و آیا این امر همیشه انسان را در ابهام و تردید نگه نمیدارد و او را نگران نمیکند مثل وقتی رازی را نزد کسی داریم و با دست از پا خطا کردنی احتمال فاش شدن آن هست و یا انتظار اینکه دیگر حق خطا کردنی نداری در حالی که انسان معصوم نیستیم و مرتب سرزنش خودو این سرزنش ها روح را مستحکک و امید را کم رنگ و بغض را سنگین میکند و چون میدانی که هستی تا ابد پس حتی نمی توانی بی خیال شوی. کاش می شد خواسته ای نداشته باشی تا راحت عمر را به سر کنی حال عذاب وجدان +خواسته هایی که باید سرکوب شود و با عنوان صبر انسان را در آبنمک نگه میدارد باید غصه خورد. کاش لااقل میتوانستم کاری برای فردایم کنم اما امان از انسان با خواسته هایش. ادا در آوردن که مهم نیست و ما راضی هستیم کاری که نمیکند دروغ مضائف هم هست. استاد با این غم بزرگ به نظر شما می توان نه غم گذشته خورد و نه ترس آینده داشت و آرام در حال زندگی کرد و گیریم که شد فکر میکنید سرزنش های دیگران و تحریک ها میتواند انسان را به حال خود بگذارد اگر در یک جزیره ی بدون سکونت انسانی دیگر زندگی می کردم برایم تحمل این وضع آسان تر بود اما ما با دیگران در ارتباطیم و تازه مشکل شد حداقل به تعداد انسانهای روی زمین واقعا تکلیف ما گناهکاران چیست و با خواسته هایی که شاید بلند تر از بیگناهان باشد چه باید کرد (سرکوب، سرزنش، بی خیالی، فراموشی، ویا حقارت) اینها را برای بعد از توبه گفتم چون درست است که توبه کردی ولی همه چیز قابل جبران نیست و تصویر آن همیشه در ذهن میماند. نکند باید علم را فهم را جایگزین نیاز کرد یا به هر حال زندگی دیگر زندگی با نشاطی نخواهد بود

.....باید چه کرد؟؟؟؟؟؟؟؟

متن پاسخ

باسمه تعالی علیک السلام: رسول خدا «صلوة الله علیه و علی آباءه» می فرماید: «والتائب من الذنب کمن لا ذنب له» هرکس از گناهی توبه کند، مثل کسی است که آن گناه را مرتکب نشده، چون رویکرد او به سوی آن گناه نیست. باید با تمام وجود قهقهه زد که: «مژده بده، مژده بده، یار پسندید مرا». مسلم وقتی راه انسان به سوی خدا باز شد، دیگر هیچ چیز برایش مهم نیست، زیرا: آن که از خورشید باشد پشت گرم از ترش رویی خلقش چه گزند همان طور که خداوند توبه کننده را مانند کسی می بیند که گناه نکرده، دل های مردم را نسبت به شخص توبه کننده چنین می کند. مگر ارادت شما به افرادی که توبه کرده اند صد چندان نیست؟ موفق باشید